

Jesaja 53:10

“Maar het behaagde de HEERE Hem te verbrijzelen; Hij heeft Hem krank gemaakt. Als Zijn ziel Zich tot een schuldoffer gesteld zal hebben, zo zal Hij zaad zien, Hij zal de dagen verlengen, en het welbehagen des HEEREN zal door Zijn hand gelukkiglijk voortgaan.”

Gemeente,

We zagen het. Jesaja ziet alles al voor zich. Vanaf 52:13. Opstanding en hemelvaart. Dan in Jesaja 53 de nederige geboorte van Jezus, Zijn lijden, Zijn kruisiging, Zijn sterven, Zijn begravenis bij de rijke in Zijn dood. Nog 3 verzen volgen in dit hoofdstuk. En in die verzen beschrijft Jesaja ons wat de rode draad is door alles heen. De rode draad door heel het lijden van de Knecht des HEEREN. De rode draad, de gouden draad. Want die is er. Dwars door de kluwen heen van zwarte draden. Zwarte draden van onrecht, bedrog, verraad. Van de kant van zoveel mensen: Pilatus, Herodes, Judas, Kajafas, het Sanhedrin, de soldaten. Die allemaal hun zwarte draad weven van eigenbelang op de grofste manieren. Maar in die kluwen van zwarte menselijke draden loopt wel degelijk een gouden draad. De gouden draad van zondaarsliefde van God de Vader.

Het lijkt wel dat mensen alles in handen hebben. Dat Jezus overgeleverd is aan menselijk onrecht. Maar ten diepste is dat het niet. Ten diepste is het deze gouden draad: De Vader handelt. De Vader beschikt. Ja, de Vader behaagt het om Hem te verbrijzelen. Het is de wil van de Vader, de wil waarin de Vader vreugde vindt.

Dat is een zin om naar te kijken. Met verbazing. Vooral als je beseft dat verbrijzelen eigenlijk betekent: verpulveren, vermalen, onder je voeten helemaal fijnstampen. Het behaagde de God de Vader om Zijn Zoon helemaal fijn te malen. Zijn lichaam en geest van pijn en kwelling te verpulveren. Dat er niets heels meer overbleef. Als het een vader behaagt dat zijn kind aan te doen, dan, dan..... dan zijn er 2 mogelijkheden.

De ene is dat je te doen met een vader die zijn kind mishandelt. Zo komt dat soms voor. Dat een vader zijn kind mishandelt, voor het leven traumatiseert. Als een meedogenloze, gewetenloze, verschrikkelijke vader, die zijn kind niet liefheeft, die geen liefde heeft voor zijn eigen vlees en bloed. Maar dat is het niet. Want deze Vader heeft Zijn Kind juist ontzaglijk lief. Van eeuwigheid. Deze is Mijn Geliefde Zoon, in Wie Ik al Mijn welbehagen heb. Zo verzekert Hij ons keer op keer in de Bijbel. Dus de Vader heeft Zijn Kind lief. Maar hoe kan dat dan? Dat het de Vader behaagde Zijn Kind te verbrijzelen. Dan moet Hij daar een doel mee hebben. Een doel dat het waard is om Zijn Eigen Kind te verbrijzelen. Waar Hij meer liefde voor heeft dan voor Zijn Zoon.

Dat kun je zo zien. Kijk, geld is natuurlijk best aardig. Je geeft zomaar geen € 20.000,-- weg. Daar is dat geld je te lief voor. Maar toch doet een vader dat, kan

een vader dat doen. Als zijn kind ziek is en de operatie van € 20.0000 wordt niet vergoed, dan geeft vader zo € 20.000,-- . Het leven van zijn kind is hem meer waard dan die € 20.000,-- Daar kiest hij dan heel bewust voor. Dat is zijn kind hem waard.

Zie dat zo: iemand heeft ons vreselijk benadeeld. Poging tot doodslag, moord. En de dader wordt veroordeeld en komt in de gevangenis. En het voorstel wordt u gedaan. Als u nou uw kind in de gevangenis laat zitten dan komt die dader vrij. Bekijk het, zeggen wij, daar heb ik mijn kind niet voor over. Daarvoor is mijn kind me te lief, mijn kind me te veel waard.

Gods Zoon is de Vader zoveel waard. Hij heeft Hem zo lief. Hij doet alles voor Zijn eniggeboren Zoon. En toch geeft Hij Hem over en verbrijzelt Hij Hem. Want: zondaren gaan voor eeuwig verloren. Zondaren zijn veroordeeld en wachten op de eeuwige verdoemenis. Of ze dat nu beseffen of niet. En de verlossing van zondaren is het Hem waard. God heeft de verlossing van zondaren liever dan dat Hij Zijn Eigen Zoon liefheeft. Daarom behaagt het Hem, is het Zijn welbewuste keuze, om Zijn Zoon te verbrijzelen. De zaligheid van zondaren is Hem nog meer waard dan dat Hem Zijn Zoon waard is. Alzo lief had God de wereld. Hoe lief? Alzo, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, verbrijzelt heeft opdat die in Hem gelooft niet verderve maar eeuwig leven hebbe. Zo groot is, zo ver gaat de liefde van God de Vader voor de zaligheid van zondaren.

Het geloof ontvangt het: zo lief had Hij mij. Het geloof krijgt het te beleven. Zo lief had Hij mij. Mij. Zondaar, opstandeling. Mij, die God zo vaak heb bedroefd, en echt niet alleen maar onwetend en goedbedoeld. Zo vaak heel bewust. Terwijl ik wist dat ik Hem pijn deed en sloeg ermee. En dat niet alleen voor ontvangen genade, ook daarna nog. Gaf ik toe aan mijn vlees. Zo zondig ben ik in hart en nieren, in mijn diepste natuur en wezen. En nu heeft God mijn zaligheid liever gehad dan dat Hij Zijn Zoon had. Toen Hij, zo voorgesteld, moest kiezen: of jou verloren laten gaan naar recht, of Mijn Zoon verbrijzelen. Toen koos hij mij, ten koste van Zijn Zoon. Ik was Hem meer waard dan dat Zijn Zoon Hem waard is. Dan verbrijzel Ik Mijn Zoon zei Hij.

Zo lief had Hij mij. Het geloof is de antenne dat deze liefde opvangt en dan gaat trillen van verwondering. Van aanbidding. Van wederliefde. Ja, je denkt regelmatig: je voelt telkens weer: dit wonder is te groot voor mij, dit is zo onverdiend, zo onvoorstelbaar. Maar de heilige Geest overtuigt ervan door het Woord. Daarover straks meer. En je verwondert je, je aanbidt. Omwille van dit wonder. Ja, je gaat bevatten wat de ouden zeiden: we zullen de eeuwigheid nodig hebben om dit wonder uit te wonderen. En die krijg je dan ook: de eeuwigheid om dit wonder te aanschouwen, om deze God te aanschouwen. Het sterker het geloof, hoe meer het deze liefde opvangt en weerkaatst als het ware. Hoe zwakker het geloof, hoe minder hiervan opgevangen en hoe minder verwondering en aanbidding.

Of: is er geen geloof. Geen antenne voor deze liefde Gods? Omdat er geen interesse, geen belang aan hecht. Of omdat we alles maar gewoon vinden. En er

gauw op uitgekeken zijn: ja weet ik nou wel dat God Zijn Zoon gaf, dat heb ik al zovaak gehoord. Geen geloof. Leeft u nog steeds voorbij aan dit wonder? Leef je nog steeds voorbij aan deze liefde? Geen belang bij? Dan vergist u zich. Het is: of hij of wij verbrijzelt onder Gods toorn. Dit gewoon vinden? Je bent blind en geestelijk dood.

Er lopen twee gouden draden door de kluwen heen. We hebben gelet op de hand, de raad van de Vader. Maar Jesaja licht ons ook in over de Zoon. Want kijk, in die kluwen lijkt het alsof mensen Jezus maar van alles aan te doen. Zij verraden Hem, zij boeien Hem, zij slepen Hem mee, zij verhoren Hem, zij kruisigen Hem. Alsof mensen Hem de baas zijn. Alsof mensen met Hem doen wat zij willen, zo lijkt het. Maar het is anders: zij doen met Hem wat Hij wil. Ze doen met Hem wat hij wil. Want door al die mensenhanden heen loopt de gouden draad dat Jezus Zichzelf tot een schuldoffer stelt. Jezus stelt Zich. Je zou kunnen indenken: op goede Vrijdag om 12.00 's middags barst boven Gogoltha Gods toorn los. Als een bliksemflits. En daarom wil Jezus daar precies op die dag en op die tijd zijn. En Jezus laat al die mensen ervoor zorgen dat Hij precies op die dag en die tijd daar is waar de bliksem inslaat. Hij stelt Zijn ziel tot een schuldoffer. Omdat Hij dat wil.

Schuldoffer. Dat woord gat het om in deze gouden draad. Dat woord bestaat uit twee delen. Schuld en offer. Eerst de schuld. Nou, dat weten we wel: soms moet je wat betalen. Dan sta je bij iemand in de schuld. Je heb iets geleend, € 10,--. Ja, dan moet je dat betalen. Alleen 'dank je wel' zeggen redt je het niet mee. Je moet het terugbetalen. Je hebt een ruit kapotgetrapt en je moet betalen: paar honderd euro. Die sta je in de schuld. Alleen sorry zeggen is niet genoeg. Daar kan die eigenaar geen nieuwe ruit van kopen. Je hebt te hard gereden en krijgt een boete thuis. € 320,--. Die moet je betalen, dat is je schuld. Beloven dat je nooit meer te hard zult rijden helpt er niet aan, je moet betalen. Dat vinden we allemaal heel logisch.

De Bijbel leert ons: zonde is schuld. Dus die moet je betalen. Dan heeft God wat te goed van je. Dan moe het goedgeemaakt worden. Je hebt overtreden en daar staat boete, straf op. God eist het volmaakte. Dat het volmaakt is je leven. God eist straf, Zijn wet eist straf. De vloek der wet. Zonde is schuld. Dat betekent dus: als je gezondigd hebt, en wie heeft er nooit gezondigd?, wie gezondigd heeft moet betalen aan God. Sorry zeggen helpt niet, spijt betuigen is niet afdoende. Berouw hebben is niet afdoende. Er moet betaald worden. Het moet goedgeemaakt worden. Maar ik kan het niet overdoen en ik kan de straf niet dragen. Zonde is schuld. Ja, dat betekent: beloven het nooit meer te doen, helpt ook niet. Ja sterker, al zou het me lukken om nooit meer te zondigen, stel je voor: vanaf nu nooit meer zondigen, dat is niet afdoende, daar kom je er niet mee. De schuld moet betaald worden. Het moet overgedaan worden, maar dat kan niet, er moet betaald worden, maar ik kan de straf niet dragen. En de termijn van betaling loopt een keer af. Dat is mijn leven. Mijn leven is de betalingstermijn aan God. Maar als mijn leven voorbij is en ik heb niet betaald, dan komen de deurwaarders, de engelen, en die nemen mij mee. Naar

het gerecht. En ik word veroordeeld. Om eeuwig te boeten, totdat ik de laatste penning betaald zal hebben. En dat is nooit. Dat is eeuwige straf.

Zonde is schuld. Als dat op je af komt, als je dat serieus neemt, als je dat gelooft, dan heb je het niet zo breed meer. Dan vliegt de dood op je af. Dan achtervolgt je schuld je. Nooit gemerkt? Eens in je leven komt dit naar binnen. Of; je bent nog onbekeerd, nog geestelijk dood.

De gouden draad: al Hij Zijn ziel tot een schuldoffer gesteld zal hebben. Schuldoffer. Het tweede deel van her woord: offer. Dat woord betekent twee dingen. Offer betekent in de Bijbel allereerst. Er is voldaan. Voor de volle prijs. Alles is betaald. Een offer maakt alles goed. Een offer neemt alle schuld weg omdat alles wordt betaald. En het tweede is: offer betekent: een ander doet het voor je. Niet degene die de schuld heeft, maar iemand anders doet het in plaats van. Iemand betaald mijn schuld. Doet mijn leven over, maar dan volmaakt. Draagt de straf, betaalt de boete, totaal en helemaal.

Waar vind ik zo iemand? Zoek eens iemand die schuld van je wil hebben, overnemen? Ga eens langs de deur met tegoedbonnen. Ja, die willen mensen nog wel aannemen. VVV bonnen oid. Ja, die raak je wel kwijt. Maar ga eens langs de deur met rekeningen, met schulden. Ik denk niet dat u ze kwijtraakt. Wie neemt er nou schuld over? Maar Jezus is Degene Die Zijn ziel tot een schuldoffer stelt. Plaatsvervangend. Dat bracht Hem tot in de diepten van de hel, tot in de Godverlatenheid. Iemand die dat voor anderen doet. Schuld overnemen, schuld voor God overnemen. Alzo lief had Jezus de wereld, dat Hij Zichzelf gegeven heeft tot een schuldoffer. En onze belijdenis zegt: dat deed Hij zo volkomen, en Hij is zo volmaakt, dat de waarde van Zijn schuldoffer overvloedig genoegzaam is, meer dan genoeg, voor alle zonden van de wereld, voor alle mensen. Meer dan genoeg voor alle mensen!

Door Zijn offer is er vrede met God. Zijn offer maakt zondaren vlekkeloos. Bekleed met witte klederen. Alsof ik zelf in eigen persoon gedaan had wat Christus heeft voldaan. Dan ziet God me aan als volmaakt en perfect. Dan ben ik in Hem volmaakt. Vanwege het schuldoffer van de Heere Jezus. En ik ontvang de Heilige Geest. Dan krijg ik de Heilige Geest als eersteling, onderpand, zegel. En dat offer komt in de prediking tot ons. En deze Jezus wordt ons verkondigd. Deze Jezus komt langs om ons te vragen: hebt u schuld? Hebt u schuld voor me. Dus; wij hoeven niet te vragen of er iemand is die schuld wil overnemen. Hij komt vragen of wij schuld voor Hem hebben. Of Hij met Zijn offer ons mag dienen. Hij vraagt: hebt u schuld? Schuld waar u van af moet. Waar u niet meer me leven kunt en niet meer mee sterven durft. Schuldbesef is echt als het doet beseffen: ik moet van de schuld af. Schuldbesef is echt als het het middel is om je schuld mee te geven met Jezus. Zou mijn schuldbesef niet dieper moeten zijn? O ja, zeker. Veel dieper. Want ons besef van schuld is nooit net zo groot als onze schuld is. Dat is een levenslange oefening. Maar het allerkleinste schuldbesef dient ertoe om je schuld mee te geven met

Jezus. Op Hem te leggen. Zo komt Jezus langs met Zijn schuldoffer: mag Ik uw, jouw schuld meenemen, overnemen?

Twee gouden draden. Geweldige Evangelie boodschappen. De Vader heeft het geweld. De Zoon heeft Zich gesteld. Maar is dat alles? Dat klink bijna oneerbiedig. Alsof dit allemaal niets is. En toch met eerbied gevraagd: is dit alles? Is dit het volle Evangelie? De Vader gaf Zijn Zoon, de Zoon gaf Zijn leven tot schuldoffer. Zondaren kunnen zalig worden. U, jij, ik. Maar, als dit het volle Evangelie was, wat zou het dan spannend zijn: zullen er ook zondaren komen tot Christus? Dat weet je maar nooit. Of zullen ze aan Jezus voorbijgaan? Zal Jezus Zijn offer voor niks gebracht hebben. Want ja, als niemand het wil aannemen, dan blijft het ongebruikt.

Maar nu lezen we in het vervolg van onze tekst juist over zekerheid. De liefde van de Vader en het offer van de Zoon zullen vrucht dragen. Dat is geen vraag, dat is voor God geen spannende onzekerheid of afwachten. Want er staat: Als de Zoon zijn ziel tot een schuldoffer gesteld zal hebben, zo zal Hij zaad zien. Zo zal Hij: vast en zeker, gegarandeerd. Zijn offer zal vrucht dragen. Hij zal zaad zien. Nakomelingen krijgen.

Dat werd eens van Abraham gezegd: hij zou zaad krijgen. Nakomelingen, tot een groot volk worden. Heel het volk Israel, Abrahams zaad. Velen net als hij. Christus zal zaad zien. Velen zullen er komen net als Hij. Hij is Knecht des HEEREN, er zullen vele knechten des HEEREN komen. Die net als Jezus verlangen Gods wil te doen en naar Zijn wil te vragen. Want zij zullen komen tot Hem. En van Hem ontvangen de betaling van schuld en de Heilige Geest. Dat zal gebeuren. Dat staat er zo zeker want daar zal God Zelf voor zorgen. Daar zal God Zelf voor zorgen. Hij trekt zondaren tot Zich. Hij opent zondaren de ogen, Hij ontsluit hun hart, Hij bigt hun wil om. En zij komen en geloven en nemen Zijn offer aan. Daarom zal Hij zaad zien. En wat zal de Zoon daar blij mee zijn! Wat zal dat zien de Zoon een vreugde geven. Wat geeft het een vader vreugde als hij zijn kind ziet, voor het eerst, vlak na de geboorte. Als je je nakomeling ziet.

Zou u er niet om bidden: O HEERE, o God, breng mij tot Uw Zoon. Mijn ogen zitten zo dicht. Ik zie Uw liefde niet, ik zie mijn schuld niet. Mijn hart zo gesloten, ik hoor Uw stem niet, of ik hoor hem wel, maar doe er niets mee, leef maar door. Mijn wil is zo verkeerd, ik vertrouw U niet, ik wil mijn zonden niet kwijt. Maar o God, Uw Zoon zal toch zaad zien? Geef Uw Zoon de blijdschap dat er weer één tot Hem komt. Laat mij mogen dienen om Uw Zoon zaad te laten zien. Het is allemaal onmogelijk, maar U zult het toch doen. Het is allemaal onverdiend en veel te groot, maar doe het toch om Uw Zoon vreugde te bezorgen dat Hij zaad zal zien.

En Hij zal de dagen verlengen. Als Hij Zich tot schuldoffer gesteld zal hebben, zal Hij leven, eeuwig leven. Glorie aan deze koning. Maar dat betekent ook: dan leeft Hij altijd om Zijn zaad, Zijn volk te beschermen. Te zegenen en voor te bidden. Hij leeft altijd, eeuwig. Om te beschermen. Ja, al s je zwak bent en de duivel trekt je zo mee in zonde en afdwalen, en laat je zo wegzinken in ongeloof en

wanhoop. Hij leeft en Hij beschermt. Ja, als je arm bent en alles tekort komt: kracht en troost en moed en hoop en verlangen en liefde. Alles tekort, zo leeg, zo arm. Hij leeft om te zegenen, om alle zegeningen te geven die je tekortkomt. En als je biddeloos bent, en als je gebed zo onzuiver is en zo vlak en zo krachteloos: Hij leeft zolang er een Kerk op aarde is om te bidden. Het bidden te zuiveren en Voorspraak te zijn. En alles te danken aan Zijn offer. Elk sprankje kracht, moed, hoop, liefde uit danken aan Zijn offer.

Met andere woorden: er worden er zalig. Er komen er tot het offer van Jezus en er komen er in de hemel. Vast en zeker.

Waarom is dat zo vast en zeker? Is daar geen enkele twijfel over mogelijk? Omdat zondaren toch wel van goede wil zijn, sommige wel in elk geval? Nee, als het van zondaren afhing, dan zou er niemand komen, dan was het offer vergeefs. Zou niemand schuld zien, niemand schuld meegeven, niemand vertrouwen, niemand geloven. Maar wel omdat, omdat het welbehagen des HEEREN door Jezus hand gelukkig voortgaat. Gods welbehagen. Waarin God van eeuwigheid uit heel het menselijk geslacht Zich een Gemeente heeft uitverkoren. Die in Adam net als alle andere mensen gevallen waren in schuld des doods en vijandschap tegen God. Maar God heeft Zich een Kerk uitverkoren die zalig wordt. Dat is Zijn welbehagen. En dat zal gelukken. Hoe hard, hoe zondig hoe schuldig ze ook zijn, het zal gelukken. Tot en met de laatste toe.

Dat is een stuwmeer hoog in de bergen. Wie daarnaartoe wil klimmen, die komt er niet, die verongelukt. Te steil, te gevaarlijk. Wie wil weten: ben ik verkoren? Deel ik in dat welbehagen die valt, die raakt verward, verstrikt. Maar dat welbehagen des HEEREN gaat door Christus' hand gelukkig, gelukkend voort, wordt volvoerd. In de stuwdam zit een opening, daar stroomt dat water door. En onderin het dal kun je dat water drinken. Dat water van Gods liefde, van Christus' offer. Het stroomt in de preek vlak voor u langs, vlak voor je langs, het komt tot aan je lippen. En wie drinkt, wie dorst heeft en drinkt van wat water van Gods liefde en Jezus offer die is het. Die mag het weten. Ik deel erin. In Gods welbehagen. Van eeuwigheid af. Ik deel erin: in dat offer van Jezus. Hij bracht het voor mij. Hij kocht mij en Hij bracht mij tot Zich. Vader, die heb Ik gekocht, laat hem komen, breng hem tot mij door Uw Geest. Ik deel in die liefde Gods dat Hij liever dan dat Hij Zijn Kind zou sparen, mij wilde zaligmaken. Hij mij liever dan dat Hij Zijn Kind liefhad. Mijn zaligheid woog Hem zwaarder dan de liefde voor Zijn Zoon.

Of zij de Vader, lof zij de Zoon, lof zij de Heilige Geest.

Amen